

Bài Viết của Phu Nhân Tội ng Lê Văn Hoàng

Tác Giả: Phạm Thị Kim Hoàng

Thứ Bảy, 23 Tháng 4 Năm 2011 19:20

Họ đã nếm xương không phải là vì họ ghen nhất! Họ đã nếm xương là vì muốn báo toàn Sáu Chín mà họ đang mang trên đầu: Tội Quí, Danh Dự, Trách Nhiệm.

Bài Viết của Phu Nhân Tội ng Lê Văn Hoàng gửi cho bà Đặng Thị Tuyết Mai và Nguyễn Cao Kỳ Duyên nhân dịp 30 tháng 4 / 2010

Tôi chuyển đến cô bài viết này nhân dịp 30 tháng 4, 2010. Cô hãy đọc và xin cô chuyển đến ba cô, cậu Thiệu Tội ng Nguyễn Cao Kỳ Phó TT VNCH như là một lời thăm tình của một công dân VNCH gửi đến vợ cậu Phó TT VNCH qua lời phát biểu của ông rằng:

"TT Nguyễn Văn Thiệu từ xương đất ham sống sống chết".

Nếu như nếm xương âm của cô hay ba cô thì thật quá. Vì không có địa chỉ email của ba cô, mong cô giúp tôi.

Cảm ơn cô.

Thiệu

Tội ng Lê văn Hoàng

Tiêu, Thiệu ng, Cơm Phở, Yêu Kính...

Tội ng Niệm Nhợng Anh Hùng trong Tiệt Tháo Chiến Sĩ ...

Bà Lê Văn Hoàng, nữ danh Phạm Thị Kim Hoàng.

Từ chàng ra đi lòng khoác chiến y,

và hồn nếm xương quí

Nàng ngợng con thoi có khi như chàng.

Có muốn gì đâu! Lạ thắm tẻ vàng.

Chàng ngửi trên yên ngựa bóng dáng em

một mùa sau đám khói tên.

Bâng khuâng một nhìn tay kiếm.

Không sao đâu đôi lời hi vọng....

(Chinh phò ca – Phạm Duy)

Ngày 21/4/1975, khi Tội ng Thiệu ng Nguyễn Văn Thiệu từ chức, trao quyền lực cho cố Trần Văn

Hng, tôi còn nhớ rõ là ông Thi u nói:

“M t m t Tng Thng Nguy n Văn Thi u, quân đi còn Trung Tng Nguy n Văn Thi u, đng bào còn m t chi n sĩ Nguy n Văn Thi u. Tôi nguy n s chi n đ u k bên anh em chi n sĩ”.

L i tuyên b của ông Thi u đã gây cho tôi s xúc đng. Th r i l i tuyên b y cũng đã bay theo gió, khi s l n c p ch huy tr c t p đi u hành gu ng máy qu c gia đã v cánh chim bay sang ngo i qu c, tìm n i n tr n an lành, b m c quê nhà, dân t c và quân đi đang ch t đ u i trong cu ng phong súng đ n t i b i, Thi u Tng Nam, Hng, Hai, V , Phú. Nh c đ n đây tôi không ngăn n i tng n c ngh n ngào.

Ôi tng súng n r n vang trên kh p lãnh th . Mùa hè năm 1972, nhà văn Phan Nh t Nam đã m nh danh là mùa hè đ l a. Mùa hè máu. Mùa hè cu i đ y yêu đng. Mùa hè t n cùng v c th m. Còn mùa hè 30/4/1975 bi thng thê th m ng n nào? Chúng ta còn đ ngôn t đ di n t t n cùng n i thng tâm kinh hoàng c a sinh ly, t bi t, cu ng cu ng y không? Tin th t tr n t các Vùng 1,2,3 bay v đ n đ p. Có nhng n i ch a đánh đã b cho đ ch tràn vào. Cũng có n i quy t li u t chi n. Th m thng thay, cu c rút quân h n lo n bi đất ch a tng có trong l ch s và quân s .

Đài VOA và BBC tuyên b nhng tin th t b i n ng n v phía QLVNCH khi n lòng dân càng thêm khi p đ m. Nhng đoàn quân th t tr n, t t i manh giáp, không ng i ch huy, cu ng quýt ch y nh đàn v t b sẵn đ u i. Tinh th n binh sĩ r i lo n hoang mang t t đ . H thì thảo b o nhau:

- “Tng Thng Thi u, Th Tng Khiêm, Đ i Tng Viên đã cao bay xa ch y, còn đánh đ m gì n a. Ông Tng này, ông Tnh n , đã tr n đi ngo i qu c, chúng ta còn đánh làm gì”. H còn h i nhau:

- “Bao nhiêu năm chúng ta chi n đ u cho t qu c, hay chi n đ u cho t p đoàn tham nhng? Hay cho cá nhân c a ai đây?”

M t ng i ch huy, nhng quân nhân nh r n không đ u, r i rít, tan rã. L i có nhng câu h i:

- “Quân không Tng ch huy thì sao?” Có nhng k ch tâm dè b u, thng ch trích chê bai:

- “Có nhng ông Tng mà bi t đánh gi c cái gì! Ch có lính đánh đ các ông Tng hng”.

L i phê bình c a nhng k b t mẫn hay nhng k có tâm đ a h n h p, th t chng khác nào ch ng i đ y gi ng. Cho dù có nhng v Tng b b i, làm cho quân đi b nh c, thì cũng có nhng v Tng trong s ch đ c đ , l i l c, tài ba, đáng cho dân quân khâm ph c. Nhng ph n t b t mẫn y đã vô tình hay c ý không th y vi c t i quan h c a s h tng, h tr , gi a các Tng Lãnh, Sĩ Quan, và Binh Sĩ th t c n thi t cho quân đi và qu c gia nh th nào. Đ i v i nhng v cao minh, hi u bi t giá tr hy sinh c a nhng ng i tu n t i t, tôi trang trng cúi đ u c m t , tri ân. Có nhi u ng i đã nêu lên câu h i v i tôi:

- “T i sao Tng Nam, Tng Hng ch t làm chi cho u ng? T i sao các ông Tng y không t p t c chi n đ u? T i sao các ông không tr n sang ngo i qu c?”

L i có ng i nghiêm kh c trách tôi:

- “Bà th t đ . N u là tôi, tôi quy t li t can ngăn không đ cho các ông y ch t. V con nh th này, ông Hng ch t đành b v con l i sao?”

Ngay c vài v phu nhân c a các Tng Lãnh, ho c còn t trong tù, ho c đã an nhàn n i x ng i, cũng th t ra nhng l i ch trích tôi. Nghe nhng l i phê bình y, tim tôi đau nhói. Tôi tôn trng s nh n xét “theo t m hi u bi t c a h ”. Tôi ngán ng m không tr l i, ch m m c i l c đ u. Nhng hôm nay tôi ph i lên tng. Lên tng đ t ân nhng ng i đang âm th m chi n đ u i Vi t Nam, đ t ân nhng ng i hùng can đ m đã, đang, và s t p t c đánh đ u i Cng S n c u quê hng, đ tr l i nhng ng i đã nêu lên nhi u câu h i đó. Tôi trân trng xin nhng v nào đã có nhng l i ch trích nên bình tâm suy nghĩ l i, tr c khi phán đoán vì... nhng v

Tờng Lãnh bách chiến bách thắng rồi thì nào chịu xuôi tay như c nhả trác ngh&#ch c&#nh, trác k&# thù? Nhưng với Tờng đã từng xông pha trong m&#a đ&#n, bao lần thử thách với i tờng, với i nhi&#u chiến công t&#p b&#c nh&# lên t&#i hàng Tờng Lãnh, đã từng kh&#c ph&#c gian nguy, xoay ng&#c th&# c&#, chuyển n b&#i thành thắng trên kh&#p m&#t tr&#n, thì nào nhưng với Tờng y ch&# nghe hai tờng “buông súng” rồi gi&#n d&# xuôi tay t&# sát hay sao?

Viết đến đây tôi muốn phép nêu lên câu hỏi: Th&#a toàn th&# quý v&# sĩ quan QLVNCH. Ngày quý v&# nh&#n lãnh chiến c&#m sĩ quan c&#a tr&#ng Võ B&#, quý v&# còn nh&# sáu ch&# gì trên chiến c&#m y không? Sáu ch&# mà quý v&# tr&#nh tr&#ng đ&#i lên đ&#u là: “T&# Qu&#c, Danh D&#, Trách Nhi&#m”. Ngày m&#n khóa sĩ quan với i nh&#ng l&#i tuyên th&#, quý v&# h&#n nh&#? Cũng nh&# nh&#ng đ&#u tâm niệm m&#i l&#i ch&#ng thu&#c lòng? Nhưng với b&#n&#c ra đi tr&#c binh bi&#n, nhưng với i l&#i b&# s&#p hàng vào tr&#i tù Cộng Sản, tôi xin t&# l&#i, vì th&#t tình tôi không dám có l&#i phê phán nào. Tôi ch&# muốn nói lên t&#t c&# s&# th&#t với cái chết c&#a hai v&# Tờng Nguyễn Khoa Nam và Lê Văn Hồng. Hai v&# Tờng này đã ba lần t&# ch&#i l&#i m&#i di t&#n sang ngo&#i qu&#c c&#a viên c&# v&#n M&#, c&#ng quy&#t t&# l&#i t&# chiến, b&#o v&# m&#nh đ&#t Vùng 4. Viên c&# v&#n M&# h&#i thúc, đ&#i ch&# không đ&#c, sau cùng chán n&#n và buồn bã b&# đi.

Tr&#c đó, vào ngày 29/4/1975, l&#i tuyên b&# c&#a Vũ Văn M&#u và D&#ng Văn Minh trên đài phát thanh Sài Gòn ra l&#nh t&#t c&# ng&#i M&# ph&#i r&#i Việt Nam trong vòng 24 t&#ng đ&#ng h&#, thì chính là lúc “k&# ho&#ch hành quân m&#t c&#a hai Tờng Nam Hồng đã hoàn t&#t.”

Tờng Nguyễn Hữu Hồng, ng&#i thay th&# Tờng Vĩnh Lộc vào nh&#ng ngày gi&# cu&#i t&#i t&#p đ&#n th&#i v&# Cộng Th&#. Ông Hồng đã dùng tình c&#m chiến h&#u, dùng nghĩa đàn anh thân thu&#c, kh&#n kho&#n yêu c&#u Tờng Hồng v&# h&#p tác với D&#ng Văn Minh và Nguyễn Hữu Hồng. Thâm tâm có l&# ông Hồng lúc đó muốn dò xét thái đ&# c&#a hai Tờng Vùng 4 nh&# th&# nào. Nhi&#u l&#n, qua cu&#c đ&#n đàm với Tờng Nguyễn Hữu Hồng, Tờng Hồng đã luôn kh&#ng đ&#nh:

- “Không h&#p tác với D&#ng Văn Minh. Không đ&#u hàng Cộng Sản. T&# chiến đ&#n cùng”.

Khi Tờng Th&ng Thi&u t&# ch&#c, trao quy&#n l&#i cho c&# Tr&#n Văn Hồng, và r&#i vì hoàn c&#nh đ&#m chìm c&#a v&#n m&#nh đ&#t n&#c, tr&#c nhi&#u áp l&#c nên c&# H&#ng đã trao quy&#n l&#i cho D&#ng Văn Minh, đ&# r&#i “ông Tờng hai lần làm đ&# nát quê h&#ng, i hoen l&#ch s&# này, h&# mình ký tên dâng n&#c Việt Nam cho Cộng Sản.” Với Tờng Lãnh tr&#n th&# m&#t vùng, tùy hoàn c&#nh đ&#t n&#c, và tình hình chiến s&# đ&#a ph&#ng, tr&#n quy&#n quy&#t đ&#nh, xoay chuyển th&# c&#, không c&#n ph&#i tuân l&#nh m&#t cách máy móc theo c&#p ch&# huy đ&#u nào đã tr&#n h&#t, thì còn ch&# l&#nh ai? Ph&#i tuân l&#nh ai? Tóm l&#i, lúc đó l&#nh đ&#u hàng c&#a D&#ng Văn Minh và l&#i kêu g&#i c&#a Nguyễn Hữu Hồng đã không đ&#c Tờng Nam và Tờng Hồng đáp &#ng.

Viết đến đây, tôi xúc đ&#ng l&# th&#ng. Tôi ngh&#n ngào rồi l&# nh&# đ&#n m&#t s&# sĩ quan binh sĩ đã b&#t khóc khi nghe l&#nh đ&#u hàng c&#a D&#ng Văn Minh. Anh em đã ôm lá c&# t&# qu&#c, ôm kh&#u súng vào lòng n&#c n&#. Có nh&#ng chỉ khu tr&#ng và nh&#ng đ&#n tr&#ng nh&#t đ&#nh không ch&#u đ&#u hàng. H&# đã t&# th&# đ&#n viên đ&#n ch&#t. Và viên đ&#n ch&#t dành đ&# k&#t li&#u đ&#i mình. C&#p b&#c c&#a nh&#ng anh em y không cao, ch&# ch&# huy khu nh&#, hay m&#t đ&#n l&#i, nh&#ng tinh th&#n tranh đ&#u c&#a anh em cao c&# và oai hùng th&# đ&#y.

Trong khi Sài Gòn b&#ng đ&#u hàng thì Cộng Th&# v&#n an ninh tuy&#t đ&#i. K&# ho&#ch hành quân đã th&#o xong. Vũ khí l&#ng th&#c đ&#n đ&#c s&#n sàng. T&#t c&# đ&#u chu&#n b&# cho các cánh quân di chuyển, s&# đ&#a v&# các tuy&#n chiến đ&#u. K&# ho&#ch di quân, ph&#n công, và b&#t tay n&#m trong l&#nh m&#t quân hành đó. Vùng 4 có nhi&#u đ&#a th&# chiến l&#c, có th&# kéo dài cu&#c chiến thêm m&#t th&#i gian. B&#i lúc đó, cho đ&#n ngày 29 tháng 4 năm 1975, ch&#a có m&#t đ&#n nào, dù i qu&#n l&# xa xôi h&#o l&#nh i Vùng 4 đã l&#t vào tay gi&#c Cộng.

Nh&#ng, Cộng Th&#, sáng ngày 30/4/1974, dân chúng nh&#n nh&#o hoang mang. Đã có m&#t s&# binh sĩ b&#ng. T&#i th&# xã, c&#nh náo loạn đáng buồn ch&#a t&#ng có đ&# x&#y ra. T&#ng nhóm đông đ&#o

b n ác ôn và th a n c đ c th câu đã ra tay c p gi t tài s n các c s M , và nh ng nhà t nhân đã b tr ng, b t ch p ti ng súng n can thi p c a c nh sát duy trì an ninh tr t công c ng. Chúng c p gi t, đ p phá, hò hét nh lũ điên. Ch c ch n trong s này có b n C ng S n n m vùng có ý đ gây r i lo n áp đ o tình th n binh sĩ.

Lúc y Tờng Nam và Tờng Hoàng v n còn liên l c v i các cánh quân ch m đ ch. Nhi u cánh quân n ng c t đ c đ a v th xã C n Th đ b o v B Ch Huy Quân Đoàn, n m chung quanh vòng đai Alpha. T 2 gi đ n 4 gi chi u ngày 30 tháng 4, gi đã đi m. Đúng theo k ho ch l nh hành quân b t đ u. Nh ng h i ôi, khi liên l c đ n các c p ch huy c a các đ n v thì m i hay h ch a bi t tý gì v k ho ch, ch a r c r ch chi h t, ngoài vi c thay đ i các cu c b trí t sáng đ n gi phút này.

Tìm ki m Đ i Tá an ninh, ng i đã lãnh nhi m v phân ph i phóng đ và l nh hành quân m t đ n các đ n v , thì m i v l ra v sĩ quan này đã đ a v con tìm đ ng t u thoát sau khi ném t t c m t l nh vào tay v Đ i Úy đ i quy n. Ông này cũng đã cu n gói tr n theo ông Đ i Tá đàn anh, cho có th y, có trò. Các phóng đ và l nh hành quân m t cũng đã bi n m t. Thi u Tờng Nam và Thi u Tờng Hoàng t c u t không sao t n i. Tôi không ngăn n i ti ng n c ngh n ngào khi h i t ng l i v b i r i c a Thi u Tờng Nam và s đau kh th t v ng c a Hoàng. Nh ng đ ng gân trán n i vòng lên, rằng c n ch t, bi u l s đau đ n và ch u đ ng kinh h n. Ng i đ p tay đánh m xu ng bàn khi th y k ho ch s p x p th t tinh vi b k ph n b i hèn nhất làm gãy đ b t ng . Hoàng ng c m t nhìn tôi nh mu n h i:

- “Có đ ng ý đem con lán n n không?”

Tôi c ng quy t t ch i. Tôi không c u an ích k , tìm s ng riêng, b m c ng i trong c nh đ u sôi l a đ . Tôi nh t đ nh i i, cùng ch u ho n n n, cùng li u ch t. Hoàng h i tôi:

- “Thành công là đi u chúng ta mong c, nh ng r i th t b i, em đ nh li u l nào?” Tôi đáp:

- “Thì cùng ch t! Các con cũng s th . Em không mu n m t ai trong chúng ta l t vào tay C ng S n”.

Và đ kh i ph i sa vào tay gi c C ng, tôi bình tĩnh thu x p cái ch t s p t i cho m con tôi, đ ng gi i thoát cu i cùng c a chúng tôi. 4g45 chi u ngày 30/4/75, Tờng Hoàng r i b v n phòng B T L nh Quân Đoàn 4, v b ch huy ph , n i chúng tôi t m trú. Hoàng không mu n ch ng ki n c nh bàn giao ô nh c s p t i gi a Thi u Tờng Nam và tên Thi u Tá Vi t C ng Hoàng Văn Th ch. Năm gi r i i chi u khi Hoàng Văn Th ch ti n vào B T L nh Quân Đoàn là lúc Hoàng g i máy liên l c v i Tờng M ch Văn Tr ng, ra l nh đ a hai chi đ i thi t giáp t i án ng ò dinh T nh Tr ng đ b o v B Ch Huy S Đoàn 21 m i v đóng n i đây. Sau đó Hoàng ti p t c liên l c v i các đ n v đang ti p t c ch m súng c các ti u khu. Đ ng th i Hoàng m i Tờng M ch Văn Tr ng cùng các đ n v tr ng chung quanh vòng đai th xã C n Th v h p. 6g30 chi u, khi các v sĩ quan v a ra đ n c ng, có m t toán thân hào nhân sĩ quen bi t t i C n Th đang ch c s n, g m kho ng 10 ng i. H xin g p Tờng Hoàng, v i t cách đ i di n dân chúng th xã, yêu c u:

- “Chúng tôi bi t Thi u Tờng không bao gi ch u khu t ph c. Nh ng xin Thi u Tờng đ ng ph n công. Ch m t ti ng l nh c a Thi u Tờng ph n công, Vi t C ng s pháo kích m nh m vào th xã. C n Th s nát tan, thành bình đ a nh An L c. Dù sao, v n n c đã nh th này r i, xin Thi u Tờng hãy vì dân chúng, b o toàn m ng s ng c a dân, đ p b tánh khí khái, can c ng...”.

Nghe h nói, tôi c m th y đau lòng l n khó ch u. Tôi cũng không ng c nhiên v l i yêu c u đó. B i m i tu n l tr c, Vi t C ng đã pháo kích n ng n vào khu C u Đôi, cách B T L nh không xa, gây thi t h i cao v nhân m ng và tài s n c a đ ng bào. Dân chúng C n Th còn khi p đ m. Hoàng nh đ ng ch t l ng tr c l i yêu c u y. M t lát sau, Hoàng c g ng n n

cô đi trở lại:

- “Xin các ông yên lòng. Tôi sẽ cố gắng hết sức để tránh gây thiệt hại cho dân chúng”.

Toán ngẩng đầu ra vẻ. Hoàng quay sang hỏi tôi:

- “Em còn nhớ tên người con Phan Thanh Giản? Bà mẹ tôi ba mươi nhăm năm đông, rồi cũng vì dân chúng mà con Phan đã nhún mình nhường thêm ba mươi nhăm năm tây cho quân Pháp. Con Phan không nỡ thấy dân chúng điêu linh và cũng không để mẹ tôi tiệt thảo, không thể bó tay làm người quỳ gối. Con Phan Thanh Giản đành nhịn ăn nhịn uống nhường nhịn để quyền sinh”.

Trở về ngâm vài giây, Hoàng tiếp:

- “Thà chết chứ đâu thể bó tay trở mặt nhìn Việt Cộng tràn vào”.

6g45 chiều ngày 30 tháng 4, Tòng Nam đi theo tôi cho Hoàng, hỏi tình hình các nơi. Hoàng báo với Tòng Nam về việc đi đến dân chúng theo xã để yêu cầu theo với Hoàng. Hoàng cũng cho Tòng Nam biết để anh truy cập tin mới nhất sẽ giao cho người tin cậy phân phối. Tòng Nam cho Hoàng hay là ông đã cho thu băng lại kêu gọi dân chúng và lại yêu cầu này sẽ cho đài Cộng thể phát thanh. Nghe mẹ tôi nhân, thành sự thật. Thêm một lần nữa, sẽ gây đau lòng. Đài Cộng thể báo nói rằng trước đó, khoàng một giờ, viên giám đốc đài ủy hiếp, thay vì phát thanh cuộc băng của Thiệu Tòng Nam trước, chúng thay cuộc băng có lại kêu gọi của Thiệu Tá Cộng Sản Hoàng Văn Thúc. Khoàng một phút sau, đài mới phát thanh cuộc băng của Tòng Nam. Mẹ tôi mừng rồi. Không còn níu kéo để tin tức ngấm vào dân chúng và binh sĩ để anh. Hàng ngũ các đơn vị đã thả thả thả càng thêm thả thả.

7g30 tối ngày 30 tháng 4, Hoàng gọi tôi lên văn phòng làm việc. Đây là giờ phút nghiêm trọng nhất, không có ai hinein đi hết. Sau khi kể cho tôi nghe hết sự thật về tôi trước giờ phút đó, Hoàng nói như sau:

- “Hoàng, em đã hiểu sự thật bởi do các nguyên nhân sau đây: Võ Địch Tá không tuân lệnh, nên giờ phút không đi xuống quân và các vị trí chiến lược, trừ lui theo kế hoạch. Việc níu kéo tin tức của dân chúng và binh sĩ không thành. Lại kêu gọi trở lại của Tòng Nam không có tiếng vang. Cũng như lại yêu cầu của dân chúng theo xã Cộng thể”.

Quả đôi mắt sáng, Hoàng nhìn tôi đến giờ:

- “Em phải sống lại nuôi con”.

Tôi hoảng hốt:

- “Kìa mình, sao mình đi ý?”

- “Con chúng ta vô tội, anh không nên giết con.”

- “Nhưng không thể để con sống với Cộng Sản. Em sẽ thay mình làm chuyện đó. Cho con chính thức ngưng các mệnh cho con. Cho em một chút, chúng ta cùng chết một lúc”.

- “Không thể được. Cha mẹ không thể giết con. Anh van mình. Cho như cũ, con sẽ sống. Tôi thay anh, nuôi con trở thành người công chính. Phú quý vinh hoa đến và hãy để phòng, nhưng thể đó để làm mẹ ấm lòng người tri. Như, giang san thế quốc là trở nên đến hết. Giờ cho cúi lòn, như cũ nữa để nuôi con và cũng nuôi luôn ý chí để có ngày còn phục hận cho đất nước chúng ta”.

- “Nhưng vì con, mình thà sống con, sao mình không đi ngoi quốc?”

Hoàng đánh mắt lại, nghiêm khắc nhìn tôi trách móc:

- “Em là vợ anh. Em có thể nói để câu này sao?”

Biết mình sống với, lại lại xúc phạm đến người, tôi vội vàng tiếp:

- “Xin mình tha thứ. Chúng qua vì quá thối nát nên em mới nói thế”.

Giờ Hoàng thấy nghiêm trọng mà cũng thấy trở mặt:

- “Nghe anh nói đây. Người ta trở nên chết. Cho anh không bao giờ trở nên chết. Một ngàn binh sĩ đổ tay, hỏi nào sinh tử có nhau, giờ bỏ mặt tìm sống riêng mình sao? Anh cũng không để u hàng. Bây giờ thì rút cũng không kịp nữa, vì vào mặt khu mà không có người tiếp liệu vũ”

khí, đến đó rồi, lòng anh thì không cảm thấy được lâu. Đã muộn rồi. Viết Công đang kéo vào đến anh không đến được súng vào đầu chúng, thì gây thiệt hại cho dân chúng và anh em binh sĩ. Anh không muốn thấy bóng dáng mặt tên Viết Công nào”.

Tôi phát run lên rồi:

- “Nhưng mình ơi, còn em? em phải làm gì trong lúc này?”

Nắm chặt tay tôi, Hoàng nói:

- “Về chung tình nghĩa bao nhiêu lâu, anh hiểu em và em hiểu anh. Em tuy chỉ là con cá nhỏ nhỏ ng biết mang ý chí kinh ng. Công chung như c. Dù phải chịu trăm ngàn số nh c nhấ đ nuôi con, để ph c h n cho quê h ng. C i trang, c i đ ng, len l i mà s ng. Anh tin em. Vì anh, vì con, vì n n c, tình nhà, em có thể chịu đ ng n i! Nghe l i anh đi. Anh van mình, anh van mình”.

Tôi không sao tiếp chịu đ c tr c ánh mặt van nài, tr c nh ng l i tha thiết y:

- “Vâng, em xin nghe l i mình”.

Hoàng sợ tôi đi ý, tiếp l i thúc gi c:

- “Em hãy về với anh đi. Hãy mặt l i đi”.

- “Em xin hãy a. Em xin hãy a mình i. Nhưng xin cho em hai đi u ki n. Nếu u Công S n biết em phải s ng xa con, nếu gi c Công làm nh c em, lúc y em có quy n t sát theo mình ch ?”

Hoàng suy nghĩ giây lâu, gật đầu đ ng ý, và ra l nh cho tôi:

- “Em mặt má và đem các con lên l u g p anh”.

Tôi quay đi. Ánh mặt bóng ch t đ p vào lá c v n đ ng góc phòng. Tôi vội vàng đem c đ n bên ng i. Tôi nói:

- “ Bao nhiêu năm chịu đ u đ b o v t qu c. Bây giờ mình hãy gi nó”.

Chúng tôi nhìn nhau cảm thông. Hoàng ôm lá c, áp vào mặt, đôi mặt Hoàng ch t t t. Sau cùng Hoàng cũng rán đ ng lên h i tôi:

- “Mau mặt má và mặt y đ a nh lên”.

Khi mặt tôi và các con lên văn phòng, Hoàng nói rõ cho mặt tôi hiểu vì sao ng i phải ch t và tôi phải s ng.

Vâng l nh Hoàng, tôi mặt t t c sĩ quan binh sĩ còn tiếp h p đ i nhà lên văn phòng. Mặt ng i đ ng x p hàng nghiêm trang và vô cùng cảm đ ng. Giờ phút tiếp bi t sanh ly gi a nh ng ng i t ng bao ngày s ng ch t bên nhau. Hoàng đồng đ c nói:

- “Tôi không biết các anh và đ a v con tr n sang ngo i qu c. Nhưng các anh đã bi t, cuộc hành quân ch a chi đã b g y đ n a chung. Tôi không ph n công vào phút chót là vì dân chúng. Tôi không muốn Viết Công pháo kích b a bãi, bi n C n Th thành An L c th hai. Tôi cũng không chịu nh c đ u hàng. Các anh đã t ng c ng tác v i tôi, nhưng lúc các anh l m l i, tôi r y la. R y la không có nghĩa là ghét b . R y la để m n th ng nhau, để xây đ ng nhau.

Mặt đ u đ t n c ta b bán đ ng, b dâng cho Công S n, nhưng các anh không tr c tiếp chịu u t i v i qu c dân. Chính nh ng ng i tr c tiếp n m v n m nh các anh, mặt chính là nh ng k tr ng t i. Xin các anh tha th cho tôi nh ng l i l m, nếu có. Tôi bóng lòng ch n cái ch t. T ng mà không gi đ c n c, không b o v đ c thành, thì phải ch t theo thành, theo n c, ch không thể b dân, b n c, tr n ch y, c u an. Tôi ch t r i, các anh hãy v v i gia đình, v con. Nhưng rõ l i tôi cần đ n: Đ ng bao giờ để b Công S n tiếp trung các anh, dù tiếp trung đ i bi t c hình th c nào. Tôi có l i chào vĩnh bi t các anh”.

T ng Hoàng đ a tay chào và bi t tay t ng ng i mặt. Mặt ng i đ u khóc. Đến bên Thi u Tá Ph ng, Trung Úy Nghĩa, Hoàng gi i g m:

- “Xin giúp đỡ giúp v con tôi. Vĩnh bi t t t c”.

Mặt ng i đ u đ ng yên không ai nói lên đ c l i nào. Mặt tôi nhào l i ôm ch m l y ng i, xin

đều c ch t theo. H ng an i m tôi, yêu c u m tôi c g ng chăm lo cho cháu ngo i. H ng ra nh cho t t c m i ng i ph i ra ngoài. Không ai ch u đi. H ng ph i xô t ng ng i ra c a. Tôi van xin:

- “Mình cho em i i ch ng ki n mình ch t”.

Ng i t ch i. Nghĩa ho ng s b ch y. H ng quay vào văn phòng đóng ch t c a i. Tôi g i gi t Nghĩa:

- “Nghĩa tr i v i tôi”.

Tôi b o Giêng tìm dao n y c a. Giêng b ch y nh bay. Nghĩa tr lên, đ ng tr c c a ch đ i.

Có ti ng súng n nghe chát chúa. Tôi đ a tay xem đ ng h : 8g45 t i ngày 30 tháng 4 năm

1975. Ngày k t li u cu c đ i c a chúng tôi. Lê Văn H ng, anh đã ch t. Giêng run run i dao

n y c a. C a b t ra. Nghĩa lách mình nh ng tôi ch y vào phòng tr c. H ng ng ng i n m

trên, n a ng i n m d i, hai cánh tay dang ra, cong lên và gi t m nh, toàn thân run r y t ng

c n. Đôi m t H ng m to cảm h n. Mi ng H ng há ra, đôi môi m p máy. Tôi ôm ch m i y H ng h i:

- “Mình, mình i! Mình còn i gì d n dò em n a không?”

H ng không còn tr i đ c ti ng nào. Nghĩa gào lên n c n :

- “Thi u T ng! Tr i i, Thi u T ng!”

Giêng ch y vào ph Nghĩa đ i ng và chân, tôi đ đ u H ng, đ t n m ngay ng n trên gi ng.

Máu tim nhu m th m áo tr n, t t đ c t m drap tr ng. Tôi đ a tay vu t m t cho ng i. Nghĩa v n gào khóc:

- “Thi u T ng! Thi u T ng i!”

Tôi b o Giêng:

- “Nói Hòa đ a H i, Hà, Qu c lên nhìn xác ba i n cu i. D n Ph ng cho Khi t, Hoàng gi i c u thang, b t c giá nào ch ng ph i ngăn ch n Vi t C ng”.

Tôi đi tìm đ u đ n và đuôi đ n. Còn kh u súng, i lũng thay không bi t đ u. Đ n lúc t m r a

ng i, thay drap d y máu, tôi m i hi u. Tr c khi h n lià xác, v i ý chí cu i cùng, ng i còn

bình tĩnh nhét kh u súng, đ u d i n m. Có i ng i s tôi quá xúc đ ng, quên i h a, t sát

theo. Bé H i lúc y năm tu i, ôm hai chân ba, khóc than, k i th m thi t. Bé Hà hai tu i, th

ngây ôm chai s a, lên n m trên b ng ba, bé m tròn đôi m t to, ng c nhiên không th y ba đ a tay b bé nh m i khi.

Nghĩa đ n tho i kh p n i tìm Thi u T ng Nam, không th y tr i. Tôi v i v m đ c i nh

truy n tin, lên máy g i liên i c v i Thi u T ng. Lúc ra máy, ch nh t n s , tôi ch ng nghe nh ng

gi ng nói r c mùi C ng S n trên các t n s thu c đ n v c a chúng ta. Lũ Vi t c ng, ngày 30

tháng 4, tràn vào nhà. Ph ng c ng quy t ch n chúng c u thang. Chín gi r i, 30 tháng 4,

chuông đ n tho i reo vang:

- “Alô, Alô, ai đây?”

- “Đ th a ch đó à? H Ng c C n đây”. Tôi bàng hoàng:

- “Anh C n! Có chuy n chi c n không?”

Tôi c g ng gi gi ng nói cho bình th ng, đ C n không nh n bi t s vi c x y ra. Trong đ n

tho i, v phía C n, tôi có nghe ti ng súng i n nh thi nhau n m m. C n h i:

- “Thi u T ng đâu ch ? Cho tôi g p ông m t chút”. Tôi lúng túng vài giây:

- “Ông đang đ i u đ ng quân ngoài kia”.

- “Ch ch y ra trình Thi u T ng, tôi c n g p. Trung Úy Nghĩa đâu ch ?”

- “Nghĩa đang i bên c nh Thi u T ng. C n ch m t chút nhé”.

Tôi áp ch t ng đ n tho i vào ng c. Mím môi, nhìn xác H ng r i nhìn sang Nghĩa tôi h i:

- “Đ i Tá C n đòi g p Thi u T ng, làm sao bây gi Nghĩa?” Nghĩa lúng túng:

- “Cô nói Thiệu u Tội ng chắt rùi”.

- “Không thể nói nhỡ vớ ý đồ c. Đợi Tá Cấn đang c chi n vớ i Vi t C ng”.

Trí óc tôi chắt lóe sáng phi th ng. Tôi mu n C n chi n đ u anh hùng. S ng anh hùng. Chắt anh hùng. Tôi đ a máy lên gi ng quy t li t:

- “Thiệu u Tội ng không thể vào đ c. C n c n gì c nói. Tình hình Ch ng Thi n ra sao? Anh còn đ s c chi n đ u không? Tinh th n binh sĩ th nào? Đ ch ra sao?”

- “T i nó đ n t i tui quá. Tinh th n anh em v n cao. Ch h i Thiệu u Tội ng còn gi y l nh không?”

- “C n vui lòng ch chút”.

Tôi l i áp chắt ng đ n tho i vào ng c. C n chắt môi suy nghĩ. Tôi hi u l i C n h i. Trong tích t c tôi bi t khó c u vấn tình th . Nh ng tôi mu n H Ng c C n ph i luôn hiên ngang hào hùng. Tôi quy t đ nh:

- “Alô. C n nghe đây: L nh Thiệu u Tội ng. Ông h i C n có s n sàng t chi n?”

C n đáp thắt nhanh:

- “Lúc nào cũng s n sàng, ch ch !”

- “T t l m, vớ y thì y l nh”.

- “Đ , cảm n ch”.

Tôi buông máy g c xu ng bên xác H ng. N c m t trào ra, tôi kêu nho nh :

- “Vĩnh bi t C n. Vĩnh bi t C n!”

“Anh C n i, h n linh anh có ph ng ph t đầu đay, khi tôi ng i vi t l i nh ng dòng này, n c m t r i trên gi y, Anh có bi t cho r ng tr l i đ n tho i vớ i anh r i, tôi đau kh t t cùng không? Tha th cho tôi!” Đ i Tá H Ng c C n đã chi n đ u đ n viên đ n cu i cùng, anh đã hiên ngang hào hùng đ n gi phút chót c a cu c đ i. Hi u rõ H ng, hi u rõ tôi, bên kia th gi i không thù h n, ch c anh hi u rõ tâm tr ng c a tôi lúc b y gi , h n anh tha th cho tôi?

Kính th a toàn th quý v thu c thân b ng quy n thu c c a Đ i Tá C n. Kính th a quý v đã đ c nh ng giòng ch này. Xin quý v ch trách tôi sao dám quy t đ nh. Ng bi n tưng quy n. Tội ng H ng đã chắt. Thiệu u Tội ng Nguyễn Khoa Nam ch a liên l c đ c. V ng i lính nghĩa quân tr ng đ n, khi Vi t C ng t n công, ch ng ch b t th ng, ch đã thay ch ng ph n công ác li t. Tôi không th đ m t ng i nh H Ng c C n đ a tay đ u hàng, h mình tr c Vi t C ng vào dinh t nh tr ng Ch ng Thi n.

11 gi đêm ngày 30 tháng 4, 1975. Đ n tho i l i reo. L n này, chính gi ng c a Thiệu u Tội ng Nguyễn Khoa Nam:

- “Alô, ch H ng!”

Tôi v a khóc, v a đáp l i Thiệu u Tội ng:

- “Th a Thiệu u Tội ng...”

Gi ng Tội ng Nam bu n bã u u t:

- “Tôi bi t r i, ch H ng, tôi chia bu n vớ i ch , nghe ch H ng”.

Tôi v n n c n :

- “Thiệu u Tội ng nghĩ sao v k ho ch đã gây đ ?”

- “H ng đã nói vớ i ch h t r i h ? Đành vớ y thôi. Không ph i l i chúng ta hèn nhát hay b cu c. S s p đ không c u vấn đ c vì l nh hành quân không đ c Đ i Tá... thi hành, phóng đ và l nh không t i tay các đ n v tr ng, l i yêu c u c a dân chúng, l i kêu g i c a tôi quá mu n màng, không hi u qu , khó c u vấn n i tình hình”.

Nói đ n đây, Thiệu u Tội ng Nam h i tôi:

- “Ch bi t v đài phát thanh b n i ng ch ?”

- “Th a bi t. H ng cũng b o tôi nh Thiệu u Tội ng vớ y. Bây gi Thiệu u Tội ng đ nh li u l nào, có

đnh phn công không?”

- “Ch quên còn dân chúng sao? Công S coi r mng dân, còn mình thì... Đàng ch th nào?”

- “Tha Thi u Tng, chúng nó đã tràn đy d i nhà. Có vài tên đnh nhào lên, nhng b Giêng cng quy t đui xu ng. Hi n chúng đang thu đ n tài s n”.

- “Còn m y chú đầu h t?”

- “Ch có Nghĩa và vài ba ng i lính i. Còn t t c đã b đi h t. Hng đã ch t r i, tôi không màng đ n tài s n. Mi n là chúng đng đng đ n xác Hng”

- “Ch t m li m Hng ch a?”

- “Tha ch a. V a t m r a, thay qu n áo xong thì Thi u Tng g i t i”.

- “Ch nên t m li m Hng ngay đi. Tôi s không còn k p. chúng nó s không đ yên”.

- “Thi u Tng còn đy thêm đui u gì không? Chng i Thi u Tng ch u đ u hàng th t sao?”

Ng i th dài trong máy. Ng i nói nhng i mà đ n ch t tôi cũng s không quên:

- “S phn Vi t Nam kh n n n th đó, ch Hng i! Tôi và Hng đã s p đ t t m , hoàn t t k ho ch xong xuôi, còn b phn b i gi chót”.

Ng i chép mi ng th dài:

- “Thôi ch Hng i”.

Bng gi ng ng i tr m xu ng, ng m ngui:

- “Hng ch t r i, ch c tôi cũng ch t! Chúng tôi làm Tng mà không gi đ c n c thì ph i ch t theo n c”.

Gi ng ng i bình tĩnh và r n r i:

- “C gng can đ m lên nhé ch Hng. Ch ph i s ng vì m y đ a nh . Đêm nay có gì nguy c p, nh g i tôi. N u g i không đ c, đ n Nghĩa g i Th y, i y m t mã m i”.

- “Đ , cám n Thi u Tng”.

Nói chuy n v i Thi u Tng xong, tôi b c ra lan can nhìn xu ng. D i sân, sĩ quan và lính tráng đã đi h t. Tr có Nghĩa còn i. Công rào b ng . Gió th i đong đ a cánh c a rít lên nhng ti ng k o k t bi ai. Mnh trắng cu i tu n 19 tháng 3 âm i ch chênh ch ch soi, v m đ m thê i ng nh xót thng cho s phn Vi t Nam Công Hòa, cho trò đ i b đầu hng ph . Vi t đ n đây, tôi nh i t ng i c a Thi u Tng Nguy n Khoa Nam, c a Đ i Tá Tnh Trng tnh Chng thi n H Ng c C n. Tr n đ i tôi, làm sao tôi có th quên gi ng nói g p rút c a anh C n, gi ng tr m bu n c a Tng Nam.

7 gi sáng ngày 1 tháng 5, năm 1975. V a t ng đ t đo n kinh Sám Tnh Th trong nghi th c c u siêu cho Hng, tôi nghe có ti ng n c sau i ng. Quay i, chính là Trung Tá Tùng, bác sĩ trng Quân Y Vi n Phan Thanh Gi n, Công Th . Ông đ n thăm Hng i n cu i. Ông cho bi t ph i tr i Quân Y Vi n ngay vì Thi u Tng Nguy n Khoa Nam đã t sát, xác còn n m t i Quân Y Vi n. Tng Nam đã b n vào thái đng, lúc 6 gi sáng ngày 1 tháng 5, 1975. Cho đ n ch t, m t Tng Nam v n m trng trng, u t h n, mi ng ng i há h c, đ n đau. Sau cu c đ n đàm v i ng i, tôi đã linh c m, bi t tr c chuy n gì s x y ra. Nhng khi nghe bác sĩ Tùng báo tin, tôi xúc đng vô cùng, tôi qu xu ng, hng v Quân Y Vi n, n i Tng Nam còn n m đó, c u nguy n:

- Xin Thi u Tng tha th . Tôi không dám b xác Hng đ đ n vu t m t Thi u Tng và lo vi c t m li m cho Thi u Tng. Bây gi linh h n c a Thi u Tng đã g p Hng, xin linh thiêng phò h cho m con tôi thoát kh i tay Công S n. Xin thng xót cho quê hng, cho dân t c chúng ta. Xin thng xót cho toàn th anh em binh sĩ.

Trung Úy Nghĩa thay tôi đ n vi ng xác ng i. Trung Úy Thành, v ân nhân can đ m đ c bi t, đ n v i tôi trong gi phút nguy nan đó. Thành đã m i đ c Trung Tá Bia đ n t m li m cho

H&#ng. Nh&#ng v&# ân nhân trong c&#n bi&#n lo&#n &#y, tr&#n đ&#i tôi xin ghi kh&#c &#n sâu. 8 gi&# sáng ngày 1 tháng 5, 1975, các sĩ quan quân đoàn, m&#c th&#ng ph&#c, đ&#n vi&#ng xác H&#ng. M&#u nhi&#m thay, khi g&#p l&#i nh&#ng c&#ng s&# viên cũ, trong thoáng ch&#c, m&#t H&#ng hé m&#, nhìn lên. Và t&# trong đôi m&#t ng&#i ch&#t, có hai giòng l&# ch&#y. M&#t ng&#i ch&#t đ&# b&#ng lên.

Ng&#i khóc cho quê h&#ng đ&#t n&#c b&#t đ&#u đ&#m chìm trong điêu linh. Ng&#i khóc cho đám tàn quân kh&#n kh&#. Cho đ&#n lúc ch&#t, hai T&#ng Nam và H&#ng ch&# phân tách nguyên nhân th&#t b&#i, làm h&#ng k&# ho&#ch c&#a hai ng&#i ch&# không ai lên ti&#ng n&#ng l&#i trách móc v&# Đ&#i Tá kia. Xin quý v&# hi&#u rõ giùm tôi. Tôi tôn tr&#ng danh d&# c&#a hai ông, v&# con và gia đình hai ông. Trong hoàn c&#nh căng th&#ng c&#a đ&#t n&#c, khi lòng ng&#i m&#t ni&#m tin, hai ông cũng nh&# nhi&#u ng&#i khác, th&#t s&# đáng th&#ng h&#n đáng trách. Không hi&#u hai ông có đi thoát, hay b&# b&#t &#i.

V&#n n&#c ngàn cân treo s&#i tóc, m&#t vài ng&#i dù đánh đ&#i c&# v&#n m&#nh cũng không nâng đ&#n n&#i tòa nhà Vi&#t Nam đang s&#p đ&# tang th&#ng. Nh&#ng, m&#t ngày chúng ta còn mang trong ng&#i dòng máu c&#a dân t&#c L&#c H&#ng, còn hít th&# đ&#c khí tr&#i, là m&#t ngày chúng ta còn n&#n n&# quê h&#ng. Đó là món n&# thiêng liêng và cao quý mà ngôn t&# loài ng&#i ch&#a th&# di&#n t&# đ&#c sát nghĩa, và th&#t đúng ý. Sao chúng ta không noi g&#ng oanh li&#t c&#a t&# tiên, c&#a cha ông, n&#i ti&#p ý chí b&#t khu&#t c&#a ti&#n nhân, đ&# trang tr&#i món n&# ân tình đó? Sao chúng ta c&# lo chê bai, công kích, h&#m h&#i, đ&#p chà nhau, đ&# r&#i vô tình làm l&#i cho b&#n c&#p n&#c C&#ng S&#n? Đ&#c nh&#ng gì tôi k&# &# đ&#n trên, nh&#ng v&# t&#ng h&#i hay m&#a mai tôi, đã hi&#u t&#t c&# s&# th&#t vì sao T&#ng Nam và T&#ng H&#ng đã ph&#i t&# sát đ&# b&#o t&#n ti&#t tháo. Không ai đem vi&#c thành b&#i lu&#n anh hùng. Cũng ch&# bao gi&# l&#y tâm đ&#a ti&#u nhân đ&# đo lòng ng&#i quân t&#. Chúng ta, nh&#ng ng&#i còn s&#ng, nh&#ng ng&#i Vi&#t Nam &# trong n&#c hay l&#u vong kh&#p b&#n ph&#ng tr&#i, chúng ta ph&#i t&# nêu lên câu h&#i: Chúng ta đã làm đ&#c gì cho đ&#ng h&# th&#n v&#i nh&#ng ng&#i đã n&#m xu&#ng?.

H&# đã n&#m xu&#ng không ph&#i là vì h&# hèn nhát! H&# đã n&#m xu&#ng là vì mu&#n b&#o toàn Sáu Ch&# mà h&# t&#ng mang trên đ&#u: T&# Qu&#c, Danh D&#, Trách Nhi&#m.

N&#u ch&#a làm đ&#c gì cho quê h&#ng, xin hãy th&#n tr&#ng l&#i phê phán vô ý th&#c. Đ&#ng vô tình, thành tàn nh&#n s&# nh&#c nh&#ng ng&#i dám ch&#t cho T&# Qu&#c.

Ph&#m Th& Kim Hoàng